

ŽIVA

MAGAJNA BOGOMIR

Vodilo: Osebe so dostikrat le sredstvo, da nam je mogoče oblikovati ideje. Zato ne išči tu samomora in vedi, da se mora pesem, ko jo srečamo, oddaljiti v nedosegljivost, dosegljivo le v hipu, ko se nam oči zasmejejo v večnost. Do tega cilja pa so dolge in široke poti, pokrite z rožami in trnjem. Na to pot je stopil v posvečenju pesmi ljubezni Žive Kurent in jo skušal pokazati tudi »osebam«. Sicer pa so meje resničnosti šele onkraj pravlje.

In Vi verujete, da tisti zvon spolni vsako željo?« je vprašala Veleja. Z nerazumljivim usmevom je gledala na stasitega, v solncu zagorelega fanta, ki je z orjaškimi dlanmi zagrabil vesla in sunil z njimi v vodo, da je zaplesal čoln kot labod.

Peter se je ozrl v žensko, ki je sedela pred njim in se zbegal prvič v življenju.

»Vsak otrok v vasi Vam lahko pove o čudovitem zvonu.«

»In čudovitem fantu, ki veruje v pravljice.«

Smeje se je udarila Veleja z roko po belem krilu, zavalovali so črni kodri, izbočila je prsa proti njemu in mu približala oči k očem za ped. V nosnice mu je zadetelo po svileni koži, kodri so se mu dotaknili čela, kot rdeča roža so visele razprostrte ustnice pred njim. Zagorelo mu je v duši, spustil je vesla in stegnil roko.

»Kaj Vam je? Veslajte,« je vzkliknila in se umaknila. Veke so se ji stisnile v špranji in črne zenice so zalesketale vanj.

Zavedel se je in zardel.

»Ženska, hudičevo lepa, zakaj se sklanjaš blizu,« je zamrmral nerazločno.

»Kako Vam je ime?« je vprašala glasno Veleja.

»Veslač sem in plezavec. Za ime Vam je tako vseeno. V pristanu čakam vsak dan. Če hočete čez jezero, ukažite, če hočete v planine, tudi. Tako živim mater in sestro.«

»Plačala Vas bom dobro.«

Stisnil je ustnice. Opazovala ga je. Kot iz kamena klesana je gledala njegova glava zamišljeno mimo nje proti goram. Iz oči je sijala tiha mrkoš.

»Imate deklet?«

NASH PAUL: MRTVA NARAVA

Ni odgovoril. Približala mu je zopet obraz.

»Vi človek še verujete v Marijo?«

»Lepa je kot to jezero in zeleni otok,« je odgovoril.

»Družine naj molijo k njej! Dobra je v resnici. Toda čuj, kdor je močan, si vzame sam in ne prosi.«

»Si vzame sam,« je ponovil tiho.

»Si vzamem sama. Ko si mi o zvonu pravil, sem mislila prositi tudi jaz. Pa ne bom, razumeš? Tikam te,« se je zasmejala. Naslonila se mu je na ramo in mu šepetala v uho.

»Prav, da veruješ v pravljice. Malokdo veruje vanje. Poslušaj! Na samotnem otoku je živela. Prihajali so ljudje k njej z zelenih polj, od širokih rek, od sinjih jezer, iz črnih gozdov in z visokih gora. Ko so se vračali, so jim bile pokrajine kot sanje. Na tratah so se do smrti in še preko upijanjali z dišavami rož; jezera in reke so se spajale z njih vriskajočo pesmijo in roparice črnih gozdov in ujede planin so onemele v svojem kriku pred očmi, ki so lesketale v ljudeh. Ni bilo očetov in mater, niti bratov in sester, ne starcev in stark. Vsi, ki so pili iz studenca Žive, so šli preko smrti. Nisi še doumel sanj in tuj ti je tempelj Žive, ki so ga skušali podreti nekateri. Še živi Živa. Le kdor je